

No.Φ092.22/3107

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ (DECISION)

Αριθμός προσφυγής: 36081/09

Ελευθέριος ΣΧΟΙΝΑΣ

κατά Ελλάδα

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Χριστίνα Παρδάλου, *Πρόεδρο*,

Robert Spano,

Pauline Koskelo, *δικαστές*,

και την Renata Degener, *Αναπληρώτρια Γραμματέα του Τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπ' όψιν την ανωτέρω προσφυγή που κατατέθηκε στις 12.6.2009,

Μετά από διαβούλευση, αποφασίζει ως εξής:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Ο προσφεύγων, κ. Ελευθέριος ΣΧΟΙΝΑΣ, είναι Έλληνας υπήκοος, γεννήθηκε το 1954 και διαμένει στο Ρέθυμνο. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Ν. Μπαστογιάννη, δικηγόρο Αθηνών.

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση ("Κυβέρνηση") εκπροσωπήθηκε από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του Πληρεξουσίου της, κ. Ι. Μπακόπουλο και κα. Γ. Κόττα, παρέδρους του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Α. Οι περιστάσεις της υπόθεσης

3. Οι περιστάσεις της υπόθεσης, όπως υποστηρίζουν οι διάδικοι, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

1. Το ιστορικό της υπόθεσης

4. Ο προσφεύγων είναι ιδιοκτήτης οικοπέδου στο Ρέθυμνο Κρήτης. Στις 6.11.2000, μετά από αίτημα του προσφεύγοντος, η πολεοδομία Ρεθύμνου εξέδωσε άδεια οικοδομής (No.379/00), σύμφωνα με την οποία ξεκίνησε οικοδομικό έργο.

5. Στις 10.10.2001, μετά από αρκετές επιθεωρήσεις που έγιναν στο χώρο ανέγερσης, η πολεοδομία αποφάσισε να ανακαλέσει την εν λόγω άδεια οικοδομής

(απόφαση No.4620/01) καθώς υπήρχε υπέρβαση του μέγιστου ύψους του κτιρίου. Προκύπτει από το φάκελο ότι ο προσφεύγων πληροφορήθηκε για την απόφαση ανάκλησης στις 17.10.2001.

6. Στη συνέχεια, στις 31.5.2002, η πολεοδομία εξέδωσε απόφαση (No.3982/02), δηλώνοντας ότι τα κατασκευαστικά έργα εκτελέστηκαν χωρίς εξουσιοδότηση, επειδή η άδεια οικοδομής είχε ανακληθεί.

2. Πρώτη σειρά διαδικασιών

7. Στις 18.11.2002 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση ακύρωσης κατά του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων και την πολεοδομία Ρεθύμνου ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Χανίων, αιτούμενος την ακύρωση της απόφασης της πολεοδομίας No.4620/01 από 10.10.2001.

8. Με την απόφαση της 12.09.2003, το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση ως απαράδεκτη λόγω του ότι ασκήθηκε εκτός της προθεσμίας που προβλέπει ο νόμος (απόφαση No.63/2003).

9. Στις 5.8.2004 ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά της απόφασης No.63/2003 (έφεση No.6580/2004).

10. Με την απόφαση της 31.10.2013, το Συμβούλιο της Επικρατείας διατήρησε την ισχύ της απόφασης του Εφετείου και απέρριψε την έφεση του προσφεύγοντος (απόφαση No.3715/2013).

3. Δεύτερη σειρά διαδικασιών

11. Στις 28.6.2002 ο προσφεύγων προσέβαλε ενώπιον επιτροπής της πολεοδομίας την απόφαση No.3982/02 (βλ. παράγραφο 6 ανωτέρω), με την οποία δηλώθηκε ότι η ανέγερση έγινε χωρίς άδεια. Ο προσφεύγων έπρεπε να εξαντλήσει αυτή την προκαταρκτική διοικητική διαδικασία σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία (ΠΔ 267/1998) πριν προσφύγει σε δικαστήριο. Η ένσταση απορρίφθηκε από την επιτροπή στις 3.2.2003 (απόφαση No.2/2003).

12. Στις 18.2.2003 ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση δικαστικής αναθεώρησης της απόφασης No.2/2003 κατά της πολεοδομίας Ρεθύμνου ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Χανίων.

13. Με την απόφαση από 12.9.2003, το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση (απόφαση No.64/2003).

14. Στις 6.9.2004 ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά της απόφασης Νο.64/2003 (έφεση Νο.7121/2004).

15. Με την απόφαση από 26.11.2014, το Συμβούλιο της Επικρατείας διατήρησε την ισχύ της απόφασης του Εφετείου και απέρριψε την έφεση του προσφεύγοντος (απόφαση Νο.4180/2014).

Β. Σχετική εθνική νομοθεσία και πρακτική

1. Οι σχετικές διατάξεις του Ν.4055/2012

16. Ο Ν.4055/2012 περί δίκαιης δίκης και εύλογης διάρκειας αυτής τέθηκε σε ισχύ στις 2.4.2012. Τα άρθρα 53 έως 58 του ανωτέρω νόμου εισήγαγαν ένδικο μέσο προκειμένου να αποζημιώνονται οι πολίτες λόγω αδικαιολόγητων καθυστερήσεων στις διοικητικές διαδικασίες. Το άρθρο 55§1 προβλέπει ότι όλες οι αιτήσεις για δίκαιη ικανοποίηση πρέπει να ασκούνται ανά βαθμό δικαιοδοσίας και εντός προθεσμίας έξι μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου, η οποία εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειας αυτής.

2. ΕισΝΑΚ

17. Συναφείς είναι οι ακόλουθες διατάξεις του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Ν.2783/41):

Άρθρο 104

“Για πράξεις και παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου, που ανάγονται σε έννομες σχέσεις του ιδιωτικού δικαίου ή σχετικές με την ιδιωτική του περιουσία, το δημόσιο ευθύνεται κατά τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα για τα νομικά πρόσωπα”.

Άρθρο 105

“Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης, που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. Μαζί με το δημόσιο ευθύνεται εις ολόκληρον και το υπαίτιο πρόσωπο, με την επιφύλαξη των ειδικών διατάξεων για την ευθύνη των υπουργών”.

18. Αυτά τα άρθρα θεσπίζουν την έννοια ειδικής επιζήμιας πράξης στο δημόσιο δίκαιο, δημιουργώντας ευθύνη του δημοσίου για αδικοπραξία. Αυτή η ευθύνη απορρέει από παράνομες πράξεις των διοικητικών αρχών, συμπεριλαμβανομένων πράξεων που δεν είναι κατ' αρχήν εκτελεστές μέσω των δικαστηρίων. Το παραδεκτό μιας αγωγής αποζημίωσης υπόκειται σε μία προϋπόθεση, δηλ. την παρανομία της πράξης ή της παράλειψης.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

19. Ο προσφεύγων παραπονείται σύμφωνα με τα άρθρα 6§1 και 13 της Σύμβασης για την υπερβολική διάρκεια των διαδικασιών ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων, και για έλλειψη σχετικού αποτελεσματικού εσωτερικού ένδικου μέσου.

20. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης σύμφωνα με το Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 της Σύμβασης για παραβίαση του δικαιώματός του να απολαμβάνει ειρηνικά την περιουσία του.

ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

A. Περί της καταγγελλόμενης παραβίασης των Άρθρων 6§1 και 13 της Σύμβασης

21. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια των διοικητικών διαδικασιών ήταν ασυμβίβαστη προς την απαίτηση για “εύλογη διάρκεια” και ότι δεν διέθετε σχετικό αποτελεσματικό ένδικο μέσο. Βασίστηκε στα Άρθρα 6§1 και 13 της Σύμβασης, τα οποία έχουν ως εξής:

Άρθρο 6§1

“Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί ... εντός λογικής προθεσμίας από ... δικαστήριο ... το οποίο θα αποφασίσει ... επί των αστικής φύσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του...”.

Άρθρο 13

“Κάθε πρόσωπο του οποίου τα αναγνωριζόμενα στην παρούσα Σύμβαση δικαιώματα και ελευθερίες παραβιάστηκαν έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διαπράχθηκε υπό πρόσωπα που ενεργούσαν κατά την εκτέλεση των δημόσιων καθηκόντων τους”.

1. Πρώτη σειρά διαδικασιών

22. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ξεκίνησε στις 18.11.2002 με την αίτηση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Χανίων και ολοκληρώθηκε στις 31.10.2013, με τη δημοσίευση της απόφασης Νο.3715/2013 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

23. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία ξεκίνησε στις 5.8.2004 και τελείωσε στις 31.10.2013, με τη δημοσίευση της απόφασης Νο.3715/2013, εντάσσεται στο πεδίο εφαρμογής του Ν.4055/2012, ο οποίος εισήγαγε ένδικο μέσο αποζημίωσης για υπερβολική διάρκεια διαδικασιών (βλ. παράγραφο 16). Συνεπώς, ο προσφεύγων θα μπορούσε να υποβάλλει αιτίαση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας βάσει του εν λόγω νόμου. Εν όψει των θεωρήσεων του στην υπόθεση *Τεχνική Ολυμπιακή (Τεχνική Ολυμπιακή ΑΕ κατά Ελλάδας*, (dec.), no.40547/10, §§37-58, 1.10.2013), κυρίως σχετικά με την αποτελεσματικότητα του εν λόγω ένδικου μέσου, το Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων έπρεπε, βάσει του Άρθρου 35§1 της Σύμβασης, να προσφύγει στο εν λόγω ένδικο μέσο. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν διαπιστώθηκαν στην παρούσα υπόθεση ασυνήθιστες περιστάσεις που θα μπορούσαν να απαλλάξουν τον προσφεύγοντα από την απαίτηση να κάνει χρήση αυτού του εσωτερικού ένδικου μέσου.

24. Συνεπώς, η αιτίαση βάσει του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης, όσον αφορά αυτό το τμήμα της διαδικασίας, πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ένδικων μέσων, σύμφωνα με το Άρθρο 35§§1 και 4 της Σύμβασης.

25. Όσον αφορά την αιτίαση βάσει του Άρθρου 13 της Σύμβασης για αυτό το τμήμα της πρώτης σειράς διαδικασιών, υπό το φως της προαναφερθείσας υπόθεσης *Τεχνική Ολυμπιακή*, και υπό το φως των ανωτέρω θεωρήσεων (βλ. παραγράφους 23 και 24 ανωτέρω), το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει συνεπώς να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

26. Όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με το αρχικό τμήμα της διαδικασίας, ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Χανίων και έως την άσκηση της έφεσης από τον προσφεύγοντα, δηλ. από 18.11.2002 έως 5.8.2004 (βλ. παραγράφους 7 έως 9 ανωτέρω), για το οποίο ο Ν.4055/2012 (βλ. παράγραφο 16 ανωτέρω) δεν ίσχυε, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι το εύλογο της διάρκειας της διαδικασίας πρέπει να αξιολογείται υπό

το φως των περιστάσεων της υπόθεσης και αναφορικά με τα εξής κριτήρια: την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, τη συμπεριφορά των προσφευγόντων και των αρμόδιων αρχών και το διακύβευμα της διαφοράς για τους προσφεύγοντες (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Βασίλειος Αθανασίου και Λοιποί κατά Ελλάδα*, νο.50973/08, 21.12.2010).

27. Στην παρούσα υπόθεση, οι προσβαλλόμενες διαδικασίες, που διήρκεσαν ένα έτος και λιγότερο από δέκα μήνες σε ένα βαθμό δικαιοδοσίας, δεν ήταν επαρκώς μεγάλης διάρκειας για να δικαιολογηθεί διαπίστωση παραβίασης του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης. Ειδικότερα, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το Διοικητικό Εφετείο Χανίων δημοσίευσε την απόφασή του εντός περιόδου μικρότερης των δέκα μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση δικαστικής αναθεώρησης (βλ. παραγράφους 7 και 8 ανωτέρω). Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι η περίοδος των σχεδόν ένδεκα μηνών που πέρασε μεταξύ της δημοσίευσης της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Χανίων και της άσκησης έφεσης ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας από τον προσφεύγοντα (βλ. παραγράφους 8 και 9 ανωτέρω) δεν θα πρέπει να αποδοθεί στις εθνικές αρχές (βλ. *Λαδά και Λοιποί κατά Ελλάδα* (dec), νο.24610/12, §17, 6.10.2015). Το Δικαστήριο κρίνει ότι περίοδος δέκα μηνών σε ένα βαθμό δικαιοδοσίας, η οποία αποδίδεται αποκλειστικά στις δικαστικές αρχές, δεν ήταν μη εύλογη (βλ. *Μανέτας κατά Ελλάδα* (dec.), νο.35131/13, §21, 20.10.2015).

28. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της αιτίασης βάσει του Άρθρου 6 πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

29. Όσον αφορά την αιτίαση βάσει του Άρθρου 13, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, υπό το φως των ανωτέρω θεωρήσεων (βλ. παραγράφους 26 έως 28 ανωτέρω) σχετικά με το Άρθρο 6, είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

2. Δεύτερη σειρά διαδικασιών

30. Όσον αφορά την περίοδο που πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν στη δεύτερη σειρά διαδικασιών, ιδίως την *dies a quo*, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι όταν σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ο προσφεύγων πρέπει να εξαντλήσει μια προκαταρκτική διοικητική διαδικασία προτού προσφύγει σε δικαστήριο, η διαδικασία ενώπιον του διοικητικού φορέα συμπεριλαμβάνεται στον υπολογισμό της διάρκειας της αστικής

φύσεως διαδικασίας για τους σκοπούς του Άρθρου 6 (βλ. *Kiurkchian κατά Βουλγαρίας*, νο.44626/98, §§51-52, 24.3.2005, και *Ιχτιάρογλου κατά Ελλάδας*, νο.12045/06, §38, 19.6.2008).

31. Στην παρούσα υπόθεση, πριν από τη δεύτερη αίτηση δικαστικής αναθεώρησης που υπέβαλε ο προσφεύγων στο Διοικητικό Εφετείο Χανίων, είχε υποβάλλει έφεση στην επιτροπή πολεοδομίας. Έπρεπε να εξαντλήσει αυτό το ένδικο μέσο σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία (ΠΔ 267/1998) προτού προσφύγει σε δικαστήριο. Ο προσφεύγων ζήτησε από την πολεοδομία να ανακαλέσει την απόφαση σύμφωνα με την οποία το κτίριο είχε ανεγερθεί χωρίς άδεια (βλ. παράγραφο 11 ανωτέρω). Συνεπώς, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν άρχισε από τις 28.6.2002, όταν ο προσφεύγων άσκησε την εν λόγω έφεση ενώπιον της επιτροπής πολεοδομίας, και τελείωσε στις 26.11.2014, με τη δημοσίευση της απόφασης Νο.4180/2014 του Συμβουλίου της Επικρατείας.

32. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, που άρχισε στις 6.9.2004 και τελείωσε στις 26.11.2014, εντάσσεται στο πεδίο εφαρμογής του Ν.4055/2012, ο οποίος εισήγαγε ένδικο μέσο αποζημίωσης για υπερβολική διάρκεια διαδικασιών (βλ. παράγραφο 16). Συνεπώς, ο προσφεύγων θα μπορούσε να υποβάλλει αιτίαση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας βάσει του εν λόγω νόμου. Εν όψει των θεωρήσεων του στην υπόθεση *Τεχνική Ολυμπιακή (Τεχνική Ολυμπιακή ΑΕ κατά Ελλάδας*, (dec.), no.40547/10, §§37-58, 1.10.2013), κυρίως σχετικά με την αποτελεσματικότητα του εν λόγω ένδικου μέσου, το Δικαστήριο καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων έπρεπε, βάσει του Άρθρου 35§1 της Σύμβασης, να προσφύγει στο εν λόγω ένδικο μέσο. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δεν διαπιστώθηκαν στην παρούσα υπόθεση ασυνήθιστες περιστάσεις που θα μπορούσαν να απαλλάξουν τον προσφεύγοντα από την απαίτηση να κάνει χρήση αυτού του εσωτερικού ένδικου μέσου.

33. Συνεπώς, η αιτίαση βάσει του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης, όσον αφορά τη διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, πρέπει να απορριφθεί λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ένδικων μέσων, σύμφωνα με το Άρθρο 35§1 και 4 της Σύμβασης.

34. Όσον αφορά την αιτίαση βάσει του Άρθρου 13 της Σύμβασης για αυτό το τμήμα της δεύτερης σειράς διαδικασιών, υπό το φως της προαναφερθείσας υπόθεσης *Τεχνική Ολυμπιακή*, και υπό το φως των ανωτέρω θεωρήσεων (βλ. παραγράφους 32 και 33 ανωτέρω), το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει συνεπώς να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

35. Όσον αφορά την αιτίαση σχετικά με την αρχική φάση της διαδικασίας που περιλάμβανε τη διαδικασία ενώπιον της επιτροπής πολεοδομίας και του Διοικητικού Εφετείου Χανίων, για την οποία ο Ν.4055/2012 (βλ. παράγραφο 16 ανωτέρω) δεν ίσχυε, το Δικαστήριο σημειώνει ότι διήρκεσε από 28.6.2002 έως 6.9.2004 (βλ. παραγράφους 11 έως 14 ανωτέρω). Το Δικαστήριο θα αξιολογήσει το εύλογο αυτής της περιόδου υπό το φως των κριτηρίων που απορρέουν από τη νομολογία του, όπως αναφέρονται ανωτέρω (βλ. παράγραφο 26 ανωτέρω).

36. Αυτή η φάση της προσβαλλόμενης διαδικασίας, η οποία διήρκεσε δύο έτη και δύο μήνες για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, δεν ήταν επαρκώς μεγάλης διάρκειας για να δικαιολογηθεί διαπίστωση παραβίασης του Άρθρου 6§1 της Σύμβασης. Ειδικότερα, ο προσφεύγων δεν υπέβαλε κανένα αποδεικτικό στοιχείο για περιόδους αδράνειας που αποδίδονται στις εθνικές αρχές. Όσον αφορά την περίοδο αδράνειας σχεδόν ενός έτους μεταξύ της δημοσίευσης της απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Χανίων και της ημερομηνίας όπου ο προσφεύγων άσκησε έφεση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, το Δικαστήριο έχει τη γνώμη ότι δεν πρέπει να αποδοθεί στις εθνικές αρχές (βλ. *Λαδά και λοιποί κατά Ελλάδα* (dec.), νο.24610/12, §17, 6.10.2015). Σε κάθε περίπτωση, η υπόλοιπη περίοδος ενός έτους και λιγότερων από τριών μηνών για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας δεν ήταν μη εύλογη (βλ. *Καρβέλας και Πάνια κατά Ελλάδα* (dec.), νο.64516/12, §14, 13.09.2016).

37. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της αιτίασης βάσει του Άρθρου 6 πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο, σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

38. Όσον αφορά την αιτίαση βάσει του Άρθρου 13, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, υπό το φως των ανωτέρω θεωρήσεων (βλ. παραγράφους 35 έως 37 ανωτέρω) σχετικά με το Άρθρο 6, είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το Άρθρο 35§§3(α) και 4 της Σύμβασης.

Β. Περί των λοιπών καταγγελλόμενων παραβιάσεων της Σύμβασης

39. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης βάσει του Άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου Νο.1 της Σύμβασης για παραβίαση του δικαιώματός του να απολαμβάνει ειρηνικά την περιουσία του. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι, λόγω της αυθαίρετης ανάκλησης της εν λόγω άδειας οικοδομής, δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί η κατασκευή.

40. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να είχε υποβάλλει αγωγή αποζημίωσης κατά του Δημοσίου, σύμφωνα με τα άρθρα 104 και 105 ΕισΝΑΚ (βλ. παραγράφους 17 και 18 ανωτέρω), λόγω απώλειας εσόδων που προκλήθηκε από την αδυναμία του να ολοκληρώσει την κατασκευή, λόγω της ανάκλησης της άδειας οικοδομής. Συνεπώς, θα μπορούσε να είχε θέσει ενώπιον των εθνικών αρχών την ουσία της αιτιάσής του σχετικά με την παρεμβολή στο δικαίωμά του να απολαμβάνει ειρηνικά την περιουσία του (βλ. *Ρουσσάκης και λοιποί κατά Ελλάδα* (dec.), νο.15945/02, 8.1.2004, και *Αμαλία ΑΕ & Κουλουβάτος ΑΕ κατά Ελλάδα* (dec.), νο.20362/02, 28.10.2004).

41. Εν όψει των ανωτέρω, η υπόλοιπη προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί βάσει του Άρθρου 35§§1 και 4 της Σύμβασης λόγω μη εξάντλησης των εσωτερικών ένδικων μέσων.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην αγγλική και γνωστοποιήθηκε εγγράφως στις 20.4.2017.

Renata Degener

Χριστίνα Παρδάλου

Αναπληρώτρια Γραμματέας

Πρόεδρος

Αθήνα, 22.05.2017

Ακριβής μετάφραση από τα αγγλικά

Η μεταφράστρια Ελένη Δημητρίου